

Narodni list

Pučki list za politiku i pouku.

„Narod bez narodnosti jest tielo bez kosti!“

Br. 19.

Volosko-Opatija u četvrtak 9. svibnja 1901.

God. II.

Naši pomorski kapitani.

Va predzadnjem broje našega „Narodnoga lista“ čitali smo jedan lepi dopis z Lovrana, va kem se jedan stari Lovranac tuži i na žalostne ekonomske prilike, va keh se nahaja ne samo Lovran, nego i svi ovi naši kraji. Ono more, s kega su naši stariji znimali svo svoje imanje i bogatstvo — ono ih je izdalo — prevarilo. Čim su propali brodi na jadra — našim su se ljudem naše ruke vezane. Naši kapitani su se povukli na kraj, a to isto su učinili i prosti mornari i jedni i drugi su čekali bolja vremena, — čekali ih i čekali — ale ih nisu dočekali. I ljudi životarili kako su već mogli. A teško njim je bilo. Stroški na stroški, zlo za nevoljom sve je to padalo na njihova leđa. I redki su oni, ki su se očuvali od to rovini. Samo kega ter kega je sreća malo pogladila, pak je na drugi način došal do blagostanja — drugo je sve propalo. I va naše mesta se je zatukla grda mizerija — crno siromaštvo. A tomu trebe pomoći — i to koliko preja — ako moguće valje. To je ono ča nam poručuje „stari Lovranac“ va svojem vrlo lepem pisme. I on nas uči kako bi se tu dalo pomoć. „Dajte se nazad na more“, govori nam on, gradite vapori, storite, kako su po drugeh mesteh storili veća društva od vapori, pak čete videt, kako te se ovi naši kraji dignut i popravit od ove sadašnje njihove mizerije.

Hvalevredna misao, ku će pohvalit svaki čovek, ki zdravo i pametno misli. I va tega će prit — prez sumnje — i to još prvo nego se misli. — Naša košta ne će ostat mirno gledajuć kako se druguda dobiva i napreduje — i ona će učinit svoje: sagrađit će vapori, ljudi će svoji kapitali uložiti va more i složit će se više njih u društva pak je blagostanje i sreća ovih kraj osigurana.

To je, sve lepo i dobro — a i žalostno bi bilo, da do tega ne pride. Nego je neč, ča nas malo muti. Kemu te se pak jedanput poverit, ale pak konfidat ti vapori? Ki će ih ravnat i vodit po moru?

Odgovor je tu — na dlane. Ki drugi, ako ne kapitani. Lepo je to, ali čemo pak mi imet za vavek teh kapitani? Obrnimo se malo okolo sebe, pak da vidimo malo, kako već danas stojimo z našemi kapitani. Fermajmo se samo na našeh većeh mesteh. Zamimo najprvo samo Lovran i Iku. Za pravo reć, tu čemo nać i nekoliko mladjeh ljudi, ki su se dali na pomorstvo, ali strah nas je, da njihov broj ne će tako

brzo nadomestit broja oneh, ki su od mala pomrli, i ki te nas preja ale kasneje za vavek zapustit.

Puno žalostnije nam se va tem pogledu čini Volosko. I tu od leta do leta pada broj starijeh kapitani — a od mladjeh komad ako se svakeh pet let kigod pokaže tako da je pred nekoliko let brojilo Volosko preko 40 kapitani, a koliko ih ima danas?

Najžalostnija je pak va tem Opatija. Tu nima, koliko nam je poznato, nijedan jedini mladić, ki bi se dal na more, da postane kapitan.

I tako mi stojimo pred jednim jako tužnim i žalostnim događajem, kada moramo na svoje oči gledat, kako nam se pred očima gubi jedna kasta ljudi, ki su za stotinu i stotinu let vladali ovuda i va keh se je sticala inteligencija i bogatstvo, znanje i moć. Mučno je pak, da svega toga mora nestat, i da se sve to mora zgubit. A ki je temu kriv? Ki drugi, ako ne samo naši ljudi, ki se tako lahko zapuste i valje se prvoga maha preplae. Ako su posli bili zastali za neko vreme, od tega ne sledi, da se mora zgubit kuraj i zavuč se va kut i onde čekat, ča će se dogodit. Svet je od oneh, ki se znaju povrtit va njem. Narekovat se i tužit za onem ča je bilo koristi toliko, koliko ležat i spat a niš ne delat. Ako je jadro propalo, benj je na njegovo mesto prišal „vetar va stive“ ki goni i brže i sigurnije, nego on z vani. Za to valja se ga čapat i držat se ga valja — pak ala napred — što Bog dade i sreća junačka. A sreće ne će falit, samo ju valja znat pograbit za vlasi. Složit te se i puli nas društva i kako iz mora te se na jedanput pokazat veli vapori — a onputa će se iskat tim vaporem čoveka ki bi imel s njim zapovedat, pak će se ga poć iskat ča z domi van — va druga mesta — i tako će malo po malo tujica zasest onamo, kada bi po pravu imel gospodarit domaći sin. Čovek ne postane kapitan va jedan dan, ni va jedan mesec, tu će se muke, borbe, iskustva i znanja, zato ki će jist on krušac, valja, da se mlad da na more.

A nekamo se mora poć. Ni na kraje ni već Bog zna kako lepo ni dobro. I tu ima sto ust, ke zijaju za jednim te istim bukunićem. I na kraju je već tesno postalo, za to: Na more! mladići, na more! tamo je vaše polje, tamo Vas čeka i čast i ime i sreća i bogatstvo! Na more! da postanete ljudi, kako trebe, da se bude mogla s vami dičit ova naša lepa domovina, koj su vaši otci bili sva čast i sva dika!

Konstituiranje upravnoga vieća u Klani.

Mi smo jur u svoje vreme javili va našem „Narodnem Liste“ da se je obavil izbor člani upravnoga vieća u Klani, pak smo i spomenuli va onoj prilike imena izabraneh člani i njihoh zameniki. Proti ovom izborom ni se podufal nijedan rekuriti, šibenj da je Krstić trubl va „Jambrožije“, da se je pul teh izbori storilo mnoge nezakonitosti i nepravice.

Varamente, moramo i mi priznat, da se je okolo ovega veća storila nekem klanjskem maćkom veća „nepravica“. Prava istina! Oni su, sirotini, vršili i potekovali, zarad ovega veća, da te tako i oni do koritašca prit, pak na! Vragu ta ni do kahlića. Krstić je već va peste držal da te va Klanjo zavladat maćki, pak kada temu ne beše — zavladali su lepo i deštro naši pošteni ljudi. Zato mi moramo i va ovoj prigode pohvalit naši vrli i čestiti Klanjci, ki se ne daju tako lahko od prođanac na led zavuč. Živili! Samo tako napred složno na korist i blagostanje naše starinske občine, pak makar vam Krstić još sto puti dovikne, kako jur je svojni, da „iz Klaniga ne more prit niš pametnega“. No, to najzada neka pak sude i drugi pametni ljudi, a ne jedan Krstić, ki se je već bi reć i s pametum posvadi.

Na 27. aprila konstituiralo se je upravno vieće za poreznu občinu Klana. Od strani kapitanata u Voloskom pristupil je gospodin kumisar baron Reinlein, od strani občinskega glavarstva u Kastvu pak g. glavar Jelusić Marjanović Vinko, kako perovodja ili zapisnikar. Od izabraneh člani su prišli svi. Stvar se je opravila va muškoj škole.

Kad se je obavilo neke stvari, ke zakon propisuje na ovakoveh prigodah, zauzel je predsedništvo najstareji član gosp. Suštar Luka-Grđin i imenoval dva svoja pomoćnika gospodu Šepić Vinka i Suštar Martina, pak kada se je osvedočil, da je prisutan zakoniti broj člani, prešal je na izbor predsednika upravnoga veća.

Glasovalo se je ustmeno i bil je izabran za predsednika g. Gauš Josip iz Klane kbr. 126 a za namestnika mu g. Medvedić Mate iz Klane kbr. 106.

Kad se je g. predsednik zahvalil vrhu časti, s kum su ga odlikovali njegovi suobćinari, čestital mu je koliko g. glavar toliko i g. kumisar, ter jedan i drugi obećali mu pomoć i od glavarstva u Kastvu i od cesarske vlade.

I s tem se je dokončalo konstituiranje upravnoga veća u Klani. Bilo srećno i koristno!

Za ovem se je pregledalo blagajnu Klane i predalo ju sa svemi prilogi i gotovinom upravnomu veću, da ono od sada napred s njom ravna. Druge pak neke stvari uručit će se do ki dan.

Kada se je sve ovo va sloge i ljubave svršilo, skupili su se svi okolo stola puli g. Simčića, da se ča pogovore i mrvu razvesele nad onem danom. Tu ni falilo lepeh napitnic od različiteh stvari i ovemu i onemu a ove su se nekako slagale va tom, da kako va onoj stvari od veća, neka budu Klanjci složni i va drugeh stvarah, ča se tiče njih i njihoh občini, pak da jih onda

ne će moć neprijatelj nadvladat, ni nahudit jim, kako je htel.

To njim i mi sporučujemo, pak neka se i drugi va njih ugledaju i nauče, kako se složnom voljam paka more lepo napredovat i od sebe odbit neprijatelja.

I naše družbe sv. Cirila i Metoda ni se ni ovom prilikom pozabilo. Na nazdravicu g. Dru Matku Laginji kako prvemu muža Klane sabralo se je dvajset krun među viećnici i prijatelji za družbu. Živili čestiti naši Klanjci!

Dopisi.

Iz Kastva. Već je bilo govora va „N. Liste“ od zabavi ali veselice, ku su pridošile naše podružnice sv. Cirila i Metoda. Mi moremo bit veseli da je onako lepo izpala, ako prem se ju je odlučilo jako na kratko vreme.

Nego kada je prave volji, da se venđar neć storit. To smo se i sami osvedočili. Pravo za pravo pak da je ova zabava onako lepo se svršila je najveća zaslug od neumorne tajnice ženske podružnice gospodične Jelisave Šepić.

Mi ju moramo pohvalit, pak i reć, da je baš gospodična Betina najviše se trudila okolo priprav za ovu zabavu, pača i delo opravila, ko na nju ni ne spada. Živili! Pak i pjevače „Istarske vile“ i pjevačice moramo pohvalit, a ne manje i naše diletante-predstavljaje, ki svi skupa nisu žalili truda ni vremena, samo da veselica ča lepeše izpade, pak da i družba sv. Cirila i Metoda dobi koliko moguće veću dobru ruku. I prema našim okolnostim mpremo bit baš zadovoljni da je družba od ove veselice dobila ravno 140 krun čistega dobitka.

Ovoliko smo misleli reć, da našu mladost spodbudimo pak da se još kade nam hiti za potrebu i prekoristnu našu „Družbu“ kako smo mogli doznat lepi broj pozvaneh, ki nisu mogli prit na veselicu, je poslalo ulazninu, ča će bit va ken od narednih broji „Narodnoga Lista“ objavljeno.

Kako se čaka, bi reć, da čemo skoro imet još jednu zabavu va čitaonica. Pak to je i pravo! Neka se mladost veseli, a stari porazgovore.

Tako je bilo od početka sveta, pak će bit trđ i do svršetka ako ga prvo Krstić ne hiti „gambe levade“.

Iz Bregi. Pul nas kako znate bila je prava maćja madvina. Od našega Lizija pak nazad, zvan trih četirih, bili su vam svi Talijani. To se zna da nisu oni znali, da su Talijani od tega nisu teli ni čut, ma za takoveh ih je va razuman svet držal — zač ki glasuje za triega Talijana mora bit — sam trđ Talijan, al pak trđ bedak, ki ne zna ča je, ni ča dela?!

Da su Slavinci kako su govorili i kako ih je Krstić varal — nebi se bili onako sramotno ponesli. — Sad je stvar počela hodit malo na bolje. Najprva stvar je, da su nam promenili župana. Pak neka su. Za njegovoga županovanja ne znamo nego da je sebe pred vrata cestu spjeljal, i na gledal je to svakomu pravo al ne, i da je ljudi mučil proti hrvatskemu. zač mu je to rendilo a razumel se je va to, kako i moj postol. Još njegovoga žena je neć razumeć, zač ona se ni bala prodaji pod Hrvatsku, nego združnja — zač da je tako rekal Krstić?!

i peljali va spital. Na to gerdo delo naglal ju je glad. Va veleh gradeh je puno više glada i nevoji nego puli nas

Što je na svietu veema velko, a što veema maleno? Najveći barometar, koji je do danas načinjen. pravi je kolos, dug 12 m., a postavljen je na tornju Jacquesove crkve u Parizu.

Najveći je parni stroj (mašina) u Fredensvillu u sjev. Americi, a radi sa snagom od 8000 konjskih sila. Najmanji takov stroj načinio je mehaničar Maks Kohl, a može stati u običnu orahovu ljusku. Radi sa snagom od 1/1000 konjake silo.

London ima najveće parne štrcaljke (pumpe) koje mogu u jednoj minuti 10 tisuća litara vode istrčati.

U Birminghanu je najveća tvornica igala koja u jednom danu načini 10 milijuna raznih igala.

U Londonu je najveći novčani zavod: Engleska banka. Ona je jedina izdala najveću novčanu svotu u jednom komadu. To su četiri banknote, od kojih svaka vrijedi 100.000 funti sterlinga (preko 2 milijuna k). Jedna je banknota vlastništvo Rothschildovo, drugu posjeduje obitelj Coutts, treća je pohranjena u riznici same banke, a četvrta visi u zlatnom okviru u dvorani londonskoga pjesnika i bankira Rogera.

Najveća je eksportna trgovina na svietu u Chikagu. To je trgovina mesom od Armura i Comp. 12.000 ljudi rade u toj trgovini, a na godinu se zakolje preko 4 milijuna što goveda, što ovaca, što svinja.

U Bavarskoj je najveća tvornica postola, a u Milwankee u Americi najveća pivovara na svietu. Arlington u Sjedinjenim državama ima najveću tkaočnicu, a Adams u Massachusettsu najveću predionicu pamuka (80.000 vretena). U New-Yorku najveći je hotel na svietu Savoy-hotel. Taj je hotel već po tom zanimiv, što ima najveće ogledalo na svietu. To ogledalo pokriva čitav zid jedne velike dvorane, a dugo je trebalo dok su mogli staklenu ploču saliti bez ikakve mrije ili pogreške.

Najmanju uru načinio je neki majstor u Chikagu, pa ju stavio u prsten mjesto kamona.

Najveći čovjek, koji još i sad živi, Louis Wilkins, rođen je u St. Paulu u Minesoti. Težak je 385 funti, a visok 2 m. 45 cm., a najmanji čovjek, 18-godišnji Birmann Smaun, visok je samo 61 cm. i težak 3 1/4 kg. Najmanje diete, koje je poslije poroda bilo samo 370 grama teško, a 25 cm. dugačko, rodilo se normalno razvijenim roditeljima u New-Orleanu. I najveće novorođeno rođeno je u Americi, u Washingtonu. Tako je brzo napredovalo, da je za godinu dana bilo 52 funta teško.

Prije nekoliko godina bio je u Londonu na izložbi pas bernardinac 1 m. 10 cm. visok a 247 funti težak. Njegov srpnik, ratler, bio je samo 10 cm. dugačak i blizu 500 grama težak.

U New-Yorku najviša je kuća na svietu sa 25 podi, ali najveća kuća na svietu bit će bez sumnje t. zv. „Freihaus“ u Beču. U njoj je 13 dvorišta — neka su velika kao trgovci, 31 stube, 1.500 soba za stanovanje, a u njima stauje okruglo 2.900 ljudi. Za tu su kuću i posebni listonoše, a da mogu adresata naći, treba da je na listu točno zabilježeno ne samo ime, već i broj dvorišta i stuba i broj stana.

Najveći kolodvor ima Frankfurt na Majni. Dugačak je 186 m. a širok 168. Po tom leži na površini od 31.348 m². London je u tom pogledu istom na trećem ili četvrtom mjestu.

Najveće zvono je u Parizu u bazilici Srca Isusova na Montmartre-u. Teško je 18.935 kg., a sam bat teži 850 kg. Glas njegov čuje se i 20 km. daleko. N. N.

Ženska ka je imela 8 muž. V Amerike žive jedna ženska, ka je imela osam muž jednoga za drugom. — Zadnji muž njoj je skočil va vodu i otopl se. Prvi dva muža su umrli od naravske smrti. Drugi tri su se svoje volje otopili, opet tri su se od nje putem ruda razdelili. Zadnji muž, ki se je

otopl bil se je leto dan prvo razdelil svojom ženom, se je bil pred smrtom s njom opet sprijateljil nego buduć ni mogal s njom živet se je skončal. Sada čeka ta lepa žena na devotega muža. — (Morda njoj se Fritalja ponudi)

Vela kradja na Monte Carlo. Monte Carlo je mesto pul Italije kamo bogataši gredu igrat na beči. Puno ih je ved tamo zaigralo celi svoj veliki imetak. — Više njih kad tamo sve svoje poigraju se zajedno onde i ubiju. — Pred nekoliko dan ukral je va Monte Carlo neki talijanski inžinjer Olendo udovice nekoga ruskoga generala Kumence dragocienosti vredne 100 tisuć franak. — S temi dragocienosti pobeagal je va Francuzku. —

Kolko se je va Madjarskoj popušilo leta 1900. Leta 1900. popušilo se je va Madjarskoj niš manje nego 130 milijuni, 68 tisuć i 380 krun. — Na svakega stanovnika va Madjarskoj pride 6 krun.

Ubil ju za korucu kruha. Va gradu Sassari va lačnoj Italije živel je neki čovek imenom Tala. Isti je tupel glad, zač je bil prez dela a još ga je više mučilo, ča i njegov sin Frane, dete od kakovih 12 let, umira od glada. Za to se je najzada odlučil poč iskat delo. Pustil je malega samega doma.

Otrok je čekal više ur, da će mu otac ča donest, da ne umre od glada, kad tamo, mesto oca pride jedna stara petljarička grizač veći kus kruha, kega je malo prej dobila od dobreh ljudi, da ne pogine od glada. Mali ju je zalud prosil kušič kruha, pak kad je videl, da prošnja ne pomaže, skočil na nju kako gladna živina. I tu su se ona stara i ono dete počeli tuđ i natezat, dokle ni petljarička hitila otroka na zemlju. Na to je mali lačan i jadan zgrabil otečevu pušku i spraznil ju va siromašnu petljaričku, ka je ostala na mesto mrtva. Mali njoj je na to zel z ruki kruh i pojl ga je. Takove strašne stvari dogadjaju se va onoj Italiji, va ku bi nas teli zapeljat naši istarski Talijani i naš deputat Benatti, ki je rekak, da imaju Talijani va Istre 30 milijuni Talijani sa sobom (ča onakoveh gladneh i dešperaneh op. sl.) Tamo neka gredu Ivaki, Vižeti, Sločariči, Jonžeti, Jeruđi, Kukumi i Afrikani i sva njihova kompanija bedaki i trubil, a za kapitana neka zamu njihovu rožicu Krstića! Mi čemo intanto ostat doma i branit čemo našu starinu i naš mili zajik hrvatski proti lačnomu Talijanu, ki ne gleda nego kako bi se imposešal va Istre, da nam z ust odkine i ono malo ča imamo.

Za družbu sv. Cirila i Metoda za Istru. Gosp. Ivan Ribarić s Lupoglave Istra platio kao globu ne imajudi narodni fulminanti 10 para. Č. g. Vrabec poslao je na g. blagajnika Družbe ove prinose: Od g. Vlaha Ivana iz Trinajstič, 54 primljene 2 kruno na mesto ulaznine k zabavi va Kastve, za isto i od g. Dukića Andre Žego 5 krun. Od viška računna od večere puli Šundriča na prvu sriedu 5 k i 50 fil. i 2 kruno sakupljene na uličnicu u gostioni g. Feriana Josipa u Ru-beših. — Nadalje je isti g. blagajnik primio od g. V. Š. iz Klane 20 krun sakupljenih na nazdravicu dru. M. Laginji prigodom konstituiranja upravnoga vieda u Klani. Zivili dični darovatelji!

Strašna nesreća. Na 7. o. m. strla je va Grignjans blizu Trsta železnica savjetnika od namjestništva viteza Schwarzra. O tem strašnem događuju pisat čemo drugi put.

Mali razgovori.

J. Ča si „Mate“ tako žalostan?
M. A pustime ča. Zgubil sam pravdu za ku sam bil seguran da ču ju dobit.
J. Kako vraga to?
M. Ča čes no, imel sam nekakovega talijanskoga albokata, ki ni skoro niš razumel ča sam mu ja govoril. Za to ni stavil va pravdu oni svedoki ki sam mu ja predložil. I zarad tega sam ja pravdu zgubil.
J. Ja dragi moj tako si moral pravdu zgubit. Kako čes da te albokat brani ako te ne razume? To ti je kako da biš šal spovede jednemu popu ki te ne razume.

M. Pravo deš, nikad manj ja više ne grem nijednemu talijanskemu albokatu zač bim tako lahko svaka pravdu zgubil.

Jože: Zač ne gre Fritalja već k Andreu v Reku pi?

Mate: Ja ne znam, nego mi je Andre govoril da ga tamo vavek čekaju: Balaben, Derečeni i drugi, ken je već unesto dužan.

J. Pak ča temu, kad nima ni svojeh mudandi?

M. A ja, oni misle, da ima morda go-toveli beči va žepa.

J. Ima on vraga! Ča ne znaš, da ga na Voloskem svaku šetimanu za dugi viži-tuju, pak ma nikada ne najdu va žepah nanka dvajset soldi.

M. Oputa bi najbolje bilo da ga z Reki sfrataju, zač će drugačije storit još stotini i stotini duga.

J. Dragi ti pusti to ča, neka skrbi ki ima za prijet.

M. Pravo deš Jože. Neke se svaki češe kada ga srbi. — Bog s tobom.

J. Bog, Mate, Bog!

M. Si videl Pavliča?

J. Sam.

M. A kada?

J. Pul Berki.

M. A poč je hodil k njoj?

J. Po onu famozu „Zibelu“.

M. A ča će mu rabit zibela.

J. Stavit će nutar „Serilo i Metilo“, pak će ga poslat Krstiću na dar.

M. Je ka imela na Voloskem „maj“?

J. Je — Berka.

M. A ki njoj ga je postavil?

J. Krstić.

M. A ča je na njega obesil?

J. Stomanji i mudandi od stare Jan-brožije.

Ki nam je ča poslat.

Josip Bassa c. k. lučki nadziratelj u Silo; Kukančić Mate Brnčić; Anton Peršić Kalac; Ivan Uković Podgrad; Andre Lučetić Veprinač 55; Frane Bratulić Sv. Petar u Šumi po k 2; za četvrt godine: Ivan Matetić Barbana; Rihard Stipković, Kastav po k 2; Josip Pleše, Volosko; Frane Mišćenčić Opric, Anton Črnjarić Jušiči po k 2; darovali su g. Ante Sterk, Rieka k 20; Hedviga udova Sacich Rieka k 20; Josip Grgrina sakupljenih u Jušičih kod gosp. Josipa Frol k 4. — Živili svi naši prijatelji, propali izdajice!

S Bogom!

Pošto se nisam mogal oprostit sa svom svojom rodbinom i prijatelji kod mojega odlaska iz ove moje mile domovine u sjevernu Ameriku, pozdravljam ovim putem sve ukupno, ufajući se, da ču u tuđoj američkoj zemlji ostati uvek veran materinskomu hrvatskomu jeziku. S Bogom! do viđova!

Rubeši, 29. aprila 1901.

Eugen Pavlinić - Antonović.

Javna zahvala.

Rođbini, prijateljem i znancem, koji su nas za dugotrajne bolesti našeg nezaboravnog supruga, odnosno oca i tasta

Jakova Jurković

podpomagali i tješili, kao i onim, koji su nam prigodom smrti milog pokojnika izrazili svoju sućut i izkazali mu zadnju počast, sproved ga do hladnog groba; te time nastojali ublažiti našu gorku bol, budi ovim izrečena najtoplija zahvala.

Opatija dne 8. maja 1901.

Obitelj Jurković.

Poziv

na glavnu godišnju skupštinu kot. bolestničke blagajne v Voloskom.

Pošto se glavna skupština kot. bolestničke blagajne u Voloskom sazvana u nedelju 28. aprila t. g. nije mogla obdržavati, podpisani savizlje ovim, u smislu § 30. društvenih pravila, novu glavnu skupštinu, koja će se obdržavati u nedelju dne 12. maja 1901 u 10¹/₄ sati prijep. u obćinskoj dvorani u Voloskom sa već objavljenim dnevnim redom.

Volosko, 1. maja 1901.

Dr. Ivan Pošćić,
predsjednik.

I istarska

radionica opanaka

Podpisani preporuča sl. p. n. obćinstvu svoje bogato obskrbljeno skladište svake vrsti opanaka, koje rasprodaje na veliko. Naručbe po mjeri izvadaju se točno i solidno.

Umjereni cene. Bez konkurencije.
Mirko Vukelić
VOLOSKO (Istra).

Slavnom obćinstvu, osobito kućevlastnikom i gradjevnim poduzetnikom preporuča se

Jure Hegeđuš,

Volosko br. 74. Vis-à-vis „Vilic Smid“ slikar.

August Halauska, slikar.
Opatija br. 267.

Preporuča se slavnom obćinstvu za bojadisanje

soba, dekoracije, bojadisanje drva i za sve što spada u njegov zanat.

Solidna izradba. — Umjereni cijene.